

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: CNP spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

Strona pozwana: Gefion Insurance A/S

Sentencja

- 1) Artykuł 13 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z art. 10 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje on zastosowania do sporu między z jednej strony przedsiębiorcą, który nabył wierzytelność pierwotnie przysługującą poszkodowanemu wobec zakładu ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej, a z drugiej strony tymże zakładem ubezpieczeń, a tym samym nie stoi on na przeszkodzie oparciu jurysdykcji do rozpoznania takiego sporu, stosownie do okoliczności, na art. 7 pkt 2 lub art. 7 pkt 5 tego rozporządzenia.
- 2) Artykuł 7 pkt 5 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że spółkę, która wykonuje w jednym państwie członkowskim na podstawie umowy zawartej z zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, w jego imieniu i na jego rzecz, działalność obejmującą likwidację szkód w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, należy uznać za filię, agencję lub inny oddział w rozumieniu tego przepisu, jeżeli spółka ta
 - sprawia wrażenie trwałości, jako przedłużenie zakładu ubezpieczeń, oraz
 - posiada kierownictwo i jest wyposażona materialnie w sposób umożliwiający prowadzenie interesów z osobami trzecimi, tak by nie musiały one zwracać się bezpośrednio do zakładu ubezpieczeń.

(¹) Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – „ALTI” OOD / Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Sprawa C-4/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 205 – Osoby zobowiązane do zapłaty VAT na rzecz skarbu państwa – Odpowiedzialność solidarna odbiorcy dostawy podlegającej opodatkowaniu, który skorzystał z prawa do odliczenia VAT, wiedząc, że osoba zobowiązana do zapłaty tego podatku go nie uiści – Ciążący na takim odbiorcy obowiązek zapłaty VAT, którego owa osoba zobowiązana do jego zapłaty nie uiściła, oraz należnych z tytułu niezapłacenia rzeczowego podatku przez tę osobę odsetek za zwłokę]

(2021/C 278/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „ALTI” OOD

Strona przeciwna: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Sentencja

Artykuł 205 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z zasadą proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego osoba ponosząca odpowiedzialność solidarną w rozumieniu tego artykułu ma obowiązek zapłaty nie tylko kwoty podatku od wartości dodanej (VAT) nieuiszczonej przez osobę zobowiązaną do zapłaty tego podatku, ale również należnych od owej osoby zobowiązanej odsetek za zwłokę od tej kwoty, jeżeli zostało ustalone, że owa osoba ponosząca odpowiedzialność solidarną wiedziała lub powinna była wiedzieć, iż wspomniana osoba zobowiązana nie uiszcza tego podatku, a mimo to sama skorzystała z prawa do odliczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohus – Estonia) – Sotsiaalministeerium / Riigi Tugiteenuste Keskus, dawniej Innove SA

(Sprawa C-6/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne na dostawy – Dyrektywa 2004/18/WE – Artykuły 2 i 46 – Projekt finansowany z Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym – Kryteria kwalifikacji oferentów – Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 – Artykuł 6 – Wymóg zarejestrowania się lub uzyskania zatwierdzenia wydanego przez krajowy organ ds. bezpieczeństwa żywności w państwie wykonania zamówienia]

(2021/C 278/17)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tallinna Ringkonnakohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Sotsiaalministeerium

Druga strona postępowania: Riigi Tugiteenuste Keskus, dawniej Innove SA

przy udziale: Rahandusministeerium

Sentencja

- 1) Artykuły 2 i 46 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego instytucja zamawiająca powinna wymagać w ogłoszeniu o zamówieniu – jako kryterium kwalifikacji podmiotowej – aby oferenci przedstawili z chwilą złożenia oferty dowód, że zostali zarejestrowani lub że posiadają wymagane przez przepisy mające zastosowanie do działalności będącej przedmiotem rozpatrywanego zamówienia publicznego zatwierdzenie wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym zamówienie ma zostać wykonane, nawet jeżeli zostali już zarejestrowani lub posiadają podobne zatwierdzenie w państwie członkowskim, w którym mają siedzibę.
- 2) Zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań należy interpretować w ten sposób, że nie może się na nią powoływać instytucja zamawiająca, która w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, w celu zastosowania się do przepisów krajowych dotyczących środków spożywczych, wymagała od oferentów, aby w chwili złożenia oferty byli zarejestrowani lub posiadali zatwierdzenie wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego wykonania zamówienia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 87 z 16.3.2020